

Vegne ved denne Forhandling, saaledes, at han meget anbefaler at stemme for Ændringsforslaget. Det konservative Folkepartis Stilling har jo indtil nu været den, at man ønskede Børnefradraget gennemført ved den Bemyndigelse, som her gives gennem Lovforslaget. Hvis der nu er sket en Ændring i dette Forhold ved, at det konservative Folkeparti har taget en anden Stilling, behøves der jo ikke den megen Tale om dette Ændringsforslag, for det vil jo blive gennemført, hvis det konservative Folkeparti stemmer derfor.

Jeg skal anbefale mine Meningsfæller at stemme imod dette Ændringsforslag, for hvilket der ikke synes at være givet nogen tilstrækkelig Begrundelse. Og jeg gør det ud fra de Betragtninger, jeg her har gjort gældende, at man maa antage, at Københavns Kommune ved, hvad den gør, og ikke kan tænkes ikke at have beregnet Virkningen af det rent finansielle overfor det rent humanitære Princip, her er opstillet. Jeg synes ikke, der er nogen Rimelighed i for det høje Landsting at følge den højtærede Indenrigsminister i denne Sag, saa lidt som for øvrigt det høje Folketing har gjort det.

Peder Hedebo: Ved den højtærede Indenrigsministers Indlæg under Forhandlingerne om dette Ændringsforslag er vi jo paa en vis Maade naaet tilbage til Situationen ved Sagens første Behandling. Det har jeg intet at erindre imod, idet jeg den Gang fremdrog forskellige Punkter, som jeg var ked af ikke at faa Lejlighed til at drøtte med den højtærede Minister, der jo hin Dag var forhindret i at være til Stede. I Slutningen af sin Tale fremkom den højtærede Minister med nogle Bemærkninger om, at denne Sag ikke drejede sig om kommunal Politik, men om noget andet — jeg ved ikke, hvad den højtærede Minister mente, det blev ikke klart udtrykt. Jeg maa imidlertid hævde, at denne Henvendelse er en kommunal Henvendelse af samme Art som andre, der gentagne Gange baade i den nuværende højtærede Indenrigsministers Tid og delvis ogsaa under hans Forgænger fra Københavns Kommune er rettet til Indenrigsministeriet om Ændringer af forskellige Forhold vedrørende Byens Skattevæsen. Det er rigtigt, at jeg ved Sagens første Behandling overfor den da fungerende højtærede Minister og overfor Venstres Ordfører erindrede om, at her jo ikke var Tale om et Ændringsforslag, der forhøjede Børnefradraget til 500 Kr., men om et Forslag om at bemyndige Kommunal-

bestyrelsen til at foretage en saadan Forhøjelse. Ingen vil antagelig bestride, at dette er Tilfældet. Det var ogsaa af den Grund rimeligt at gøre opmærksom derpaa, og ikke mindst Ministeriet har jo gjort Erfaringer om, hvorledes Tiderne kan skifte, og hvor hurtigt de kan skifte.

Jeg forstaar ikke, hvad den højtærede Minister mente med, at hvis man havde faaet den Ændring af Selskabsskatten, der ved tidligere Lejligheder har været Tale om i denne Forbindelse, vilde man have været ude at svømme. Jeg har ved Sagens første Behandling bl. a. omtalt Selskabsskatten og peget paa det, som ikke er en Opfindelse af mig, men som alle, der har med offentlig Forhold at gøre, ved: at Indkomstskatten alene er og navnlig kan blive en usikker Basis for Kommunens Økonomi. Jeg benyttede Lejligheden til at erindre Ministeren om de Henvendelser, der var sket fra Københavns Kommune vedrørende disse Forhold, blandt andet om Erhvervsskatten og om den kommunale Grundskyld, og paa Grundlag af Bemærkningerne til Lovforslaget omtalte jeg ogsaa Selskabsskatten. Denne sidstnævnte Skat gav sidste Aar Kommunen knap 6 Mill. Kr., men den gav Staten 60 Mill. Kr. Kommunen, som skal skaffe de tekniske Anlæg til disse store Virksomheder og skal gennemføre den sociale Forsorg, som nødvendigvis følger med, at en saa stor Arbejderbefolkning samles, spises altsaa af med en Tiendedel af det eneste direkte Skatteudbytte af disse store Foretagender, der mere og mere samles i København, samles i den store By af Grunde, som jeg ikke her skal komme ind paa, men i hvert Fald ikke samles, fordi man fra Københavns Kommunalbestyrelse egentlig har Bud efter dem. Det er en meget levende Anskuelse indenfor Københavns Kommunalbestyrelse, at den Størrelse, som Hovedstaden har naaet i dette meget lille Land, har mange Skyggesider og kan volde Betænkkelighed paa forskellig Maade. Men de er her, og de kommer i stadig større Udstrækning, og det vil da være rimeligt, at jeg benyttede Lejligheden til at spørge om den højtærede Indenrigsministers Stilling til Tanken om ogsaa at styrke og sanere Kommunens Økonomi ved at give Kommunen en større Andel af den direkte Skat paa disse store Virksomheder, som her først og fremmest kommer i Betragtning.

Hvad Erhvervsskatten angaar, er det jo rigtigt, som den højtærede Minister siger — det staar ogsaa i Bemærkningerne —, at der er en Revisionsbestemmelse, som